

Arrest

nr. 121 815 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) M.(...) F.(...), bent een zeventwintigjarige Afghaanse jongeman van Tadjiek-origine. U bent geboren in de stad Kaboel. Van kinds af aan ging u, samen met uw broer, in de leer bij een meester om kleermaker te worden. Na zes jaar huurden uw broer en u een winkel in Karte-Parwan waar jullie een eigen zaak begonnen als kleermakers voor vrouwenkleren. U woonde in bij uw moeder, uw broer en zijn vrouw en kinderen. Uw vader werd gedood tijdens het talibanregime door de religieuze politie die hem een lesje wou leren omdat hij geen baard had.

Uw problemen begonnen toen Roya, een klant die al drie à vier keer van jullie diensten gebruik had gemaakt, haar liefde voor u uitte. U zei haar dat u haar enkel als klant zag en niets meer. Roya insisterde en toen u er die avond over nadacht, ging u toch akkoord. U dacht dat ze een fatsoenlijk meisje was en startte een relatie met haar. Jullie hadden een relatie gedurende zes maanden waarbij u haar zag in de winkel, u haar opbelde en jullie elkaar twee keer ontmoet hebben buiten de shop. Jullie hielden van elkaar en soms kusten jullie in de achterkamer van de winkel.

Na een tijdje deelde ze u mee dat ze getrouwd was met een veel oudere man die reeds drie vrouwen had. De man behandelde haar slecht. U geloofde haar niet waarop Roya een foto tevoorschijn haalde om het te bewijzen. U werd woedend en vroeg haar waarom ze u dit niet verteld had. Op een dag belde Roya u op om te zeggen dat enkele van haar familieleden verdachtmakingen hadden geuit over jullie relatie. Ze maande u aan voorzichtig te zijn. U nam die waarschuwing niet serieus om dat u niets verkeerd had gedaan. De familieleden van Roya informeerden haar man over jullie relatie. Op een dag was u buiten de winkel om wat inkopen te doen. Toen u terugkwam trof u een chaos aan. Uw broer was door de man van Roya geslagen geweest met zijn geweer. U durfde niet naar binnen te gaan omdat u schrik had. U ging naar uw huis maar ook daar zag u dat er mannen voor uw deur stonden. U dook onder bij uw tante en haar man. De man belde uw moeder op om te zeggen dat u veilig bij hen zat. Uw moeder kwam langs om u te zien. De man van uw tante contacteerde een smokkelaar en regelde uw reis. Uw broer overleed in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. U herinnert zich niet precies wanneer.

Eénmaal u in Pakistan was, verwijderde de smokkelaar uw sim-kaart waardoor u geen contact meer heeft met uw familie.

U ontvluchtte Afghanistan begin augustus 2013 en kwam aan in België op 4 september 2013 waar u de volgende dag op 5 september 2013 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer vreest u de man van Roya.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig coherent en zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

In eerste instantie kan al opgemerkt worden dat het in de culturele en traditionele Afghaanse context sowieso al vreemd overkomt dat een gehuwde vrouw avances maakt tegenover een andere man. Het is immers algemeen bekend dat er zeer zware straffen staan op overspel in Afghanistan, bovendien is de vrouw in casu, Roya, volgens uw verklaringen gehuwd met een agressieve commandant wat de zaak nog gevaarlijker maakt (CGVS, p.9,13). Dat Roya desondanks zulke risico's nam klinkt op zich al zeer twijfelachtig.

Dat uw verklaringen dienaangaande weinig geloofwaardig zijn wordt bevestigd door het feit dat u uw problemen op weinig overtuigende en weinig doorleefde manier uit de doeken doet. Als u bijvoorbeeld tijdens uw gehoor op het CGVS de kans krijgt om uitgebreid te vertellen over de redenen waarom u uw land heeft verlaten, verklaart u dat Roya u meedeelde dat ze getrouwd was, dat enkele van haar familieleden haar man informeerden over jullie relatie en dat die man daarop uw winkel binnenviel en uw broer in elkaar sloeg (CGVS p. 9). Nochtans had u tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldt dat Roya u had opgebeld nog voor haar man uw winkel binnenviel (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). U verklaarde dat ze u had opgebeld om u te waarschuwen dat haar man op komst was (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). **Vreemd dat u dit feit dat cruciaal is omdat u blijkbaar een waarschuwing kreeg van Roya dat haar man op zoek was naar u, niet vermeldt als u de kans krijgt uw problemen uit de doeken te doen. Het is pas nadat u specifiek wordt gevraagd of u nog contact heeft gehad met Roya nadat ze u had meegedeeld dat ze een getrouwde vrouw was, dat u plots opmerkt dat Roya u heeft opgebeld (CGVS p. 12). Dit keer verklaart u echter dat ze u waarschuwde dat enkele van haar familieleden u verdachten van een relatie te hebben met haar (CGVS p. 12). **Dit is in tegenstrijd met uw verklaringen op de DVZ waar u verklaarde dat ze u verwittigde dat haar man op komst was (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5).** Wat er ook van zij, het is ongeloofwaardig dat u dit telefoontje (welke versie dan ook) niet serieus zou nemen zoals u verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS (CGVS p. 12 en 13). U verklaarde dat u deze waarschuwing geuit door Roya niet serieus nam omdat u niets verkeerd had gedaan (CGVS p. 12**

en 13). **Ook deze uitspraak kan niet serieus worden genomen in een Afghaanse context.** Als de echtgenoot van Roya, een commandant die blijkbaar geen rekening houdt met andermans wil (CGVS p. 13) en bij wie u ervan uitgaat dat hij gewapende mannen rond hem heeft (CGVS p. 14), dreigt te weten te komen dat u een relatie had met zijn vrouw (CGVS p. 12) lijkt het toch alsof dit een zaak betreft die u wél serieus zou moeten nemen. Dat u verklaart dat u dit niet deed doet - gezien de manier waarop de man schetst - afbreuk aan uw geloofwaardigheid. **Van een commandant zoals u hem beschrijft kan men verwachten dat hij het niet zo leuk zou vinden als hij te horen krijgt dat er iemand een relatie heeft met zijn vrouw en kan men verwachten dat hij niet de tijd zal nemen om even naar uw versie van de feiten te luisteren. En zelfs al zou de man uw versie van de feiten te horen krijgen (dat u niet wist dat Roya gehuwd was) dan nog is dit geen zekerheid dat hij u niets zou aandoen. Het feit dat u dus beweert dat u deze waarschuwing van Roya niet serieus nam omdat u niets misdaan had, is weinig geloofwaardig en plaatst uw problemen met deze man in perspectief.**

Tijdens uw gehoor bij de DVZ had u ook verklaard dat iemand van Roya haar familie naar uw winkel was gekomen die u beschuldigd had van seksuele contacten met haar en u had bedreigd dat hij met u zou afrekenen (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). **Tijdens uw gehoor op het CGVS vermeldt u dit incident, dat nochtans zeer relevant lijkt in uw asielrelaas, niet.** Als u hiermee wordt geconfronteerd tijdens uw gehoor op het CGVS, antwoordt u dat u toch gezegd had dat u zich niet veel herinnert en dat uw verstand u in de steek laat (CGVS p. 14). **Dit excuus is niet voldoende. Dit incident waarbij iemand u in uw gezicht beschuldigd van seks te hebben gehad met een getrouwde vrouw en u bedreigt van met u af te rekenen, is relevant genoeg om niet vergeten te worden tijdens een gehoor waar men uit de doeken moet doen waarom men zijn land is ontvlucht. Daarbij komt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij op een coherente, gedetailleerde en volledige manier verklaringen kan afleggen over zijn problemen. Dat u dit niet doet ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw problemen.**

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw problemen tevens geloofwaardigheid verliezen als blijkt dat u die problemen niet in de tijd kan situeren en dat als u dit toch tracht te doen uw verklaringen tegenstrijdig zijn met uw verklaringen bij de DVZ. Zo wordt u gevraagd of u zich de eerste keer dat u Roya zag herinnert waarop u antwoordt dat u zich die tijd niet kan herinneren (CGVS p. 10). Als u om bevestiging wordt gevraagd dat u niet weet wanneer u Roya ontmoette, antwoordt u bevestigend (CGVS p. 10). **Dit is nochtans de ontmoeting die uw leven drastisch veranderde. Men kan dan ook verwachten dat u zich die ontmoeting herinnert en dat u die kan situeren in de tijd.** Daarna verklaarde u dat nadat ze u verteld had dat ze getrouwd was, u nog één keer contact heeft gehad met Roya, namelijk toen zij u opbelde om u te waarschuwen dat haar familieleden u verdachten van een relatie te hebben met Roya (CGVS p. 12). Als u echter wordt gevraagd wanneer u dit telefoontje kreeg, antwoordt u dat u dit niet kan zeggen omdat u het zich niet herinnert (CGVS p. 12). **Opnieuw kan men verwachten dat als u dergelijk telefoontje krijgt met de waarschuwing dat haar familie te weten is gekomen van jullie relatie dat u weet hoelang daarvoor Roya u op de hoogte had gebracht van haar huwelijk of hoelang daarna de man van Roya is binnengevallen in uw winkel.** Bij de DVZ bijvoorbeeld verklaart u dat haar man op dezelfde dag binnenviel als de dag waarop ze haar laatste telefoontje pleegde naar u (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). **Het is dan ook onverklaarbaar dat u dit telefoontje niet kan situeren in de tijd tijdens uw gehoor op het CGVS.**

Ook wat betreft de periode dat u onderdook bij uw tante voor uw vertrek uit Afghanistan heeft u geen tijdsbesef. U verklaarde dat u vier à vijf dagen ondergedoken zat bij uw tante (CGVS p. 6). Nochtans had u even voordien beweert dat u meteen na het incident vluchtte naar uw tante, haar man uw moeder contacteerde, uw moeder op bezoek kwam in de morgen en dat u diezelfde dag nog Afghanistan ontvluchtte. **Als men rekening houdt met dit scenario was u amper één dag bij uw tante ondergedoken en dat terwijl u later verklaarde dat u vier à vijf dagen bij uw tante had verbleven (CGVS p. 6).**

Hetzelfde verhaal bij de dood van uw broer. Als u gevraagd wordt hoelang na het incident (waarbij de man uw winkel binnenvalt) uw broer stierf aan zijn verwondingen, antwoordt u dat het misschien vijf à zes dagen was maar dat u het niet precies weet (CGVS p. 10). Nochtans had u bij de DVZ gezegd dat uw broer tien dagen na het incident zou gestorven zijn (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Als u hiermee geconfronteerd wordt, is uw excuus dat uw geheugen niet goed werkt en dat u zich de dingen niet goed kan herinneren (CGVS p. 10). Als u gevraagd wordt of u nadat u met uw verklaringen op de DVZ geconfronteerd werd, uitsluitsel kan geven over hoelang het duurde voor uw broer overleed, antwoordt u dat u het niet precies kan zeggen maar dat het misschien zes à zeven tot tien dagen geduurd heeft (CGVS p. 10). **Dit gaat over de dood van uw broer. Men kan dan ook verwachten dat u deze dingen weet.** Bovendien verklaarde u dat u in het huis van uw tante was toen haar man u vertelde dat uw broer gestorven was (CGVS p. 10). Als men weet dat u had verklaard dat u

vier à vijf dagen bij uw tante bent ondergedoken alvorens het land te verlaten (CGVS p. 6), kan het toch niet zo moeilijk zijn om uit te sluiten dat uw broer na tien dagen stierf. **Uw excuus hiervoor, net als voor alle andere gevallen waar u door de mand valt omwille van uw onvermogen om uw problemen in de tijd te situeren, namelijk dat u het zich niet herinnert en dat uw geheugen niet goed werkt (CGVS p. 6, 7, 10, 12 en 14), raakt kant noch wal.** U bent immers in augustus 2013 gevlucht (zie administratief dossier: verklaring DVZ vraag 33). De periode dat u ondergedoken zat (vlak voor uw vlucht uit Afghanistan in augustus), heeft zich dus ongeveer amper vier maanden voor uw gehoor op het CGVS (13 november 2013) afgespeeld. Als u gevraagd wordt waarom u zich weinig herinnert, antwoordt u dat door de druk en de stress en hetgeen gebeurd is met uw vader en broer uw geheugen is aangetast (CGVS p. 14). **Dit excuus kan niet in overweging worden genomen aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw problemen en dat dit dus ook uw geheugenverlies niet kan verklaren. Bovendien kan er geen causaal verband worden gelegd tussen de tegenspoed die u ervoer in uw leven en de beweerde aantasting van uw geheugen. Het feit dat u beweert dat u zich sommige feiten niet kan herinneren of dat u deze feiten niet kan situeren in de tijd, is dan ook weinig aannemelijk.**

Ook uw verklaringen over het feit dat u geen contact met uw familie in Afghanistan zou hebben, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Als u wordt gevraagd waarom u geen contact meer heeft met hen, antwoordt u dat u hun nummer niet heeft (CGVS p. 7). Hoe zou u hen dan kunnen contacteren, stelt u zich de vraag (CGVS p. 7)? Als u wordt gevraagd waarom u, als u toch weet dat u uw land voorgoed verlaat, geen voorzorgen neemt om contact te houden met uw familie, antwoordt u dat u niet in een situatie was om helder na te denken en dat u er enkel aan dacht om uw leven te redden (CGVS p. 7). Even later blijkt dat u toch een gsm meehad en dat u over het nummer van de man van uw tante beschikte (CGVS p. 7 en 8). Als u gevraagd wordt waarom u de man van uw tante dus niet contacteerde, antwoordt u plots dat u in contact met hem was in Pakistan maar dat de smokkelaar uw SIM-kaart had verwijderd (CGVS p. 8). U verklaarde dat hij u fouilleerde, uw gsm zag, de nummers bekeek en daarna de SIM-kaart verwijderde en u de telefoon terug gaf (CGVS p. 8). Als u gevraagd wordt waarom hij uw SIM-kaart zou verwijderen, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p. 8). Als u gevraagd wordt of u het hem vroeg, antwoordt u dat u hem vroeg dit niet te doen omdat al uw nummers erop stonden waarop hij u aanmaande te zwijgen (CGVS p. 8). **Uw verklaringen over hoe u uw contactnummers kwijtraakte zijn weinig overtuigend. Die nummers waren immers uw enige manier om contact te houden met uw familie. U lijkt bitter weinig weerstand geboden te hebben.** U zei hem de SIM-kaart niet te verwijderen omdat u anders uw nummers zou verliezen maar daarmee was de kous dan ook af. **Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom een smokkelaar zich überhaupt druk zou maken om uw SIM-kaart.** Overigens lijken de meeste asielzoekers die gelijkaardige vluchtroutes namen wel nog over hun GSM en hun nummers te beschikken. Het lijkt er dan ook eerder op dat u een uitvlucht zoekt om aan te tonen dat u geen contact kunt opnemen met uw familie. **Bovendien zou men kunnen verwachten dat u de belangrijkste contactnummers zou opgeschreven hebben opdat u nog steeds in de gelegenheid zou zijn om uw dierbaren in Kaboel te contacteren. Dat u dit niet deed is evenmin overtuigend.**

Op het einde van het gehoor herhaalt u nogmaals dat u niet weet waar uw moeder op dit moment is en vraagt u het CGVS om u te helpen om uw familie te vinden (CGVS p. 14). Als u er attent op wordt gemaakt dat u uw sociaal assistent kan inschakelen om een tracingsverzoek in te dienen bij het Rode Kruis, wordt u gevraagd of u dit probleem al heeft opgeworpen bij uw sociaal assistent waarop u negatief antwoordt (CGVS p. 15). Als u gevraagd wordt waarom u uw sociaal assistent niet heeft gevraagd om hulp bij het zoeken naar uw familie, antwoordt u nietszeggend dat zij het u niet gevraagd heeft (CGVS p. 15). Het is vreemd dat u zich pas na drie maanden, u kwam immers aan in België op 4 september 2013 (zie administratief dossier) vragen begint te stellen over hoe u uw familie zou kunnen terugvinden. **Uit de manier waarop u dus het contact met uw familie verliest en uit uw allesbehalve enthousiaste pogingen om uw familie te zoeken, blijkt dat u uitvluchten zoekt om aan te tonen dat u geen contact zou kunnen opnemen met uw familie. Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid.**

De vaststelling dat u weinig feiten van uw asielrelaas, die nochtans relevant zijn, kan situeren in de tijd en dat uw verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS op cruciale feiten tegenstrijdig zijn met uw verklaringen bij de DVZ, samen met de vaststelling dat u uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt door uw verklaringen over uw vlucht uit Afghanistan, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de

Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het okken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het

overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker haalt in een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 10 van het EG-Verdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas en dit op basis van volgende vaststellingen.

Wanneer verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans krijgt om uitgebreid te vertellen over de redenen waarom hij zijn land heeft verlaten, verklaart hij dat Roya hem meedeelde dat ze getrouwd was, dat enkele van haar familieleden haar man informeerden over hun relatie en dat die man daarop verzoekers winkel binnenviel en zijn broer in elkaar sloeg (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Nochtans had verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld dat Roya hem had opgebeld nog voor haar man verzoekers winkel binnenviel (stuk 11, vragenlijst, punt 3.5). Verzoeker verklaarde toen dat ze hem had opgebeld om hem te waarschuwen dat haar man op komst was. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker dit element niet spontaan vermeldt op het ogenblik dat hij de kans krijgt om zijn asielrelaas uitgebreid uit de doeken te doen. Het is pas nadat verzoeker specifiek wordt gevraagd of hij nog contact heeft gehad met Roya nadat ze hem had meegedeeld dat ze een getrouwde vrouw was, dat hij stelt dat Roya hem heeft opgebeld (stuk 4, gehoorverslag, p. 12) met de boodschap dat enkele familieleden hem verdachten en dat hij voorzichtig moest zijn, hetgeen tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken waar verzoeker verklaarde dat ze hem verwittigde dat haar man op komst was (stuk 11, vragenlijst, punt 3.5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoeker ook verklaard dat iemand van Roya's familie naar zijn winkel was gekomen en hem beschuldigd had van seksuele contacten met haar en hem had bedreigd (stuk 11, vragenlijst, punt 3.5). Tijdens verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldt verzoeker dit relevante incident in zijn asielrelaas, niet. De door verzoeker gegeven verschoningsgrond, met name het gegeven dat hij toch gezegd had dat hij zich niet veel herinnert en dat zijn verstand in de steek laat (stuk 4, gehoorverslag, p. 14) overtuigt niet. Van een dergelijk belangrijk element in zijn asielrelaas kan worden verwacht dat verzoeker zich dit herinnert. Bovendien mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij op een coherente, gedetailleerde en volledige manier verklaringen kan afleggen over zijn problemen. Verzoeker legt tevens inconsistente verklaringen af.

Zo verklaarde verzoeker dat hij vier à vijf dagen ondergedoken zat bij zijn tante (stuk 4, gehoorverslag, p. 6), terwijl hij eerder tijdens het gehoor stelde dat hij meteen na het incident vluchtte naar zijn tante, diens man verzoekers moeder contacteerde, verzoekers moeder op bezoek kwam in de morgen en dat hij diezelfde dag nog Afghanistan ontvluchtte (stuk 4, gehoorverslag, p. 6).

Wanneer verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd wordt hoelang na het incident, verzoekers broer stierf aan zijn verwondingen, antwoordt verzoeker dat het misschien vijf à zes dagen was maar dat hij het niet precies weet (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Nochtans had verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd dat zijn broer tien dagen na het incident zou gestorven zijn (stuk 11, vragenlijst, punt 3.5). Voor zover verzoeker zijn onwetendheden en tegenstrijdigheden wijt aan stress dient te worden opgemerkt dat ook stress geen afdoende verklaring biedt voor dergelijke inconsistenties. Verzoeker legt evenmin enig gegeven voor waaruit blijkt dat hij aan geheugenverlies zou leiden. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Veiligheidssituatie Kabul-stad van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanlagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF